

БІОГРАФІЧНІ ДОВІДКИ ВИКЛАДАЧІВ ФІЛОСОФІЇ

БАЛАКІРЄВА Раїса Семенівна (уродж. СЕДЕНКО; 28.01.1930, м. Костянтинівка Донецької обл. – 22.03.2016, м. Полтава) – учений-філософ, кандидат філософських наук (1963), доцент (1971).

Закінчила СШ №11 м. Краматорська (1948), філологічний факультет (1953), аспірантуру (1957) Харківського університету ім. А. М. Горького (нині національний університет імені В. Н. Каразіна). Працювала викладачем кафедри філософії у філіалі Українського заочного політехнічного інституту м. Краматорська (1957-1962), старшим викладачем, завідувачем кафедри історії КПРС, філософії і наукового комунізму Краматорського індустріального інституту (1962-1968). У Полтавському державному педагогічному інституті ім. В. Г. Короленка (нині національний педагогічний університет) з 1968 до 1992: в.о. доцента (1968-1971), доцент (1971-1978) кафедри історії КПРС і філософії, доцент (1978-1990) кафедри філософії, доцент (1990-1992) кафедри етики та естетики. У подальшому працювала в Полтавському кооперативному інституті (нині – Університет економіки і торгівлі), у т.ч. завідувачкою кафедри (1998-1999). Сфера наукових інтересів естетика, релігієзнавство.

Укладач: Н. І. Головіна

БЛОХА Ярослав Євгенійович (20.11.1985, с. Жовтневе (нині – Покровське) Решетилівського району Полтавської області) – філософ, історик, кандидат філософських наук (2013), доцент (2015), заступник декана історичного факультету з навчальної роботи (із 2013).

Народився в сім'ї вчителя. Закінчив із золотою медаллю Жовтневий навчально-виховний еколого-валеологічний комплекс Решетилівського району Полтавської області (2003) (нині – Покровська ЗОШ І-ІІІ ступенів), історичний факультет Полтавського державного (нині – національного) педагогічного університету імені В. Г. Короленка (2008) за спеціальністю 7.010103 Педагогіка і методика середньої освіти. Історія (із відзнакою) та здобув кваліфікацію учителя історії та правознавства.

Студентські та аспірантські роки Я. Є. Блоха присвятив себе активній науковій, громадській, організаторській діяльності: обіймав посаду студентського декана історичного факультету (2005-2007 рр.), був членом Всеукраїнської студентської ради (2005-2006 рр.), головою Тимчасової робочої групи для створення загальноуніверситетського органу студентського самоврядування у Полтавському державному педагогічному університеті імені В. Г. Короленка (2007 р.).

У студентські роки цікавився не лише історією та філософією, а й правознавством, педагогікою, українською мовою. У 2007 р. зайняв ІІІ місце в ІІ етапі Всеукраїнської студентської олімпіади зі спеціальності «Філософія. Релігієзнавство» та ІІІ місце на щорічному конкурсі студентських наукових робіт під егідою Полтавської обласної ради «Від студентського самоврядування – до самоврядування громад»; у 2008 році – І місце на Всеукраїнському конкурсі студентських наукових робіт з історії, ІІ – з юридичних наук;

став переможцем III етапу Всеукраїнського просвітницько-патріотичного конкурсу «вчинених дій» «Голодомор 1932-1933 років. Пам'ять народу». Займав I (2005, 2007, 2008) та III (2006) місця на обласному та I місце у загальнонаціональному (2005) етапах Міжнародного конкурсу з української мови імені Петра Яцика і був нагороджений премією Освітньої фундації Петра Яцика (місто Торонто, Канада).

Навчався в аспірантурі Полтавського державного (нині – національного) педагогічного університету імені В. Г. Короленка (2008–2011) за спеціальністю 09.00.03 – соціальна філософія та філософія історії. 29 травня 2013 року захистив дисертацію на здобуття наукового ступеня кандидата філософських наук «Аксіологічні аспекти творчої спадщини В. Г. Короленка (історико-філософський контекст)» із спеціальності 09.00.05 – історія філософії (науковий керівник – доктор філософських наук, професор Петро Анатолійович Кравченко). У лютому 2015 року – присвоєне вчене звання доцента кафедри філософії.

Із 2008 року працює в Полтавському державному (нині – національному) педагогічному університеті імені В. Г. Короленка асистентом, з 2014 року – доцентом кафедри філософії, із 2013 р. – заступником декана історичного факультету з навчальної роботи.

У колі наукових інтересів – соціальна філософія, історія української філософії, аксіологія. Досліджує особистість та філософські погляди одного з найбільш відомих українських письменників, мислителів, правозахисників та громадських діячів кінця XIX – початку XX ст. Володимира Галактіоновича Короленка та дискурс категорії «справедливість» у вимірах цінностей сучасного світу.

Автор понад 150 публікацій, серед яких 2 монографії, 2 статті у закордонних виданнях, включених до бази даних Scopus, 13 статей у наукометричних виданнях, 18 статей у фахових виданнях, 8 навчально-методичних посібників, понад 80 – матеріали конференцій виданих за кордоном та в Україні, понад 30 – публікації в інших виданнях.

Активно керує науковою роботою студентів. Так, у 2013 році наукова робота «Голодомор 1932-1933 рр. на Глобинщині та Решетилівщині» Т.С. Литвина, якою керував Я. Є. Блоха, була відзначена дипломом I ступеня у групі аспірантських наукових робіт в Конкурсі наукових аспірантських і студентських робіт з тематики Голодомору з нагоди 80 роковин; у 2015 році під його керівництвом студенти університету здобули перемогу в щорічному конкурсі студентських наукових робіт «Від студентського самоврядування – до самоврядування громад» (В. Демочко), стали лауреатом I премії в номінації «За активну участь у громадському та культурному житті міста» міської премії імені В. Г. Короленка (А. Солінська); у 2016 році – отримали диплом III ступеня у II турі Всеукраїнського конкурсу студентських наукових робіт з філософських наук (В. Захаров).

Укладач: П. А. Кравченко, Л. А. Усанова

БОНДАРЕВСЬКА Ірина Андріївна (уродж. Лисенко; 01.01.1960, м. Ватутіне Черкаської області) – вчений-філософ, доктор філософських наук (2005), професор (2006).

Закінчила СШ №1 м. Ватутіно (1977), філософський факультет (1984), аспірантуру (1989), докторантуру (2005) Київського державного університету ім. Т. Г. Шевченка (нині національний університет).

У Полтавському державному педагогічному інституті ім. В. Г. Короленка (нині національний педагогічний університет) працювала з 1984 до 2002: асистент кафедри філософії (1984-1986), асистент, доцент кафедри етики та естетики (1990-1992), доцент кафедри філософії (1992-2002).

З 2005 працює в Національному університеті «Києво-Могилянська академія»: доцент (2005–2008), професор (з 2008) кафедри філософії та релігієзнавства.

У колі наукових інтересів естетика, філософія культури.

Укладач: Н. І. Головіна

ВАКУЛІНА Вікторія Миколаївна (17.12.1959, м. Донецьк) – учений-філософ, кандидат філософських наук (1996), доцент (1999).

Закінчила СШ №3 м. Нововолинська Волинської обл. (1974), Луцьке державне музичне училище (1978), Київський державний університет імені Т. Г. Шевченка (нині національний університет) (1986). Викладала філософію у Краматорському індустріальному університеті (тепер Донбаська державна машинобудівна академія) (1986-1991). З 1991 по 2018 рік викладала в Полтавському національному педагогічному університеті імені В.Г. Короленка: асистент (1991-1996), доцент (з 1997).

Сфера наукових інтересів: історія філософії, соціальна філософія, комунікативна філософія, методика навчання предмета «Людина і світ».

Укладач: Н. І. Головіна

БАРАВА Анатолій Якович (народився 25.12.1926, с. Лазорки Лазорківського району Полтавської обл. – 2009) – історик, викладач філософських дисциплін.

Закінчив 7 класів Лазорківської середньої школи (1941), служив у лавах Радянської Армії (1943-1947), брав участь у боях з фашистськими військами у складі Другого та Першого Українських фронтів, закінчив 10 класів Лазорківської середньої школи (1949), закінчив відділення основ марксизму-ленінізму Київського Державного Університету (1954). 1954-1961 рр. – перебував на викладацькій та партійній роботі в Черкаській та Полтавській областях. 1961-1966 рр. – викладач філософії та наукового комунізму Комунарського гірничометалургійного інституту. 1966-1987 рр. – працював у Полтавському педагогічному інституті ім. В.Г. Короленка.

Коло наукових інтересів – марксистсько-ленінська філософія.

Укладач: П. А. Кравченко

ГОЛОВІНА Наталя Ігорівна (уродж. СТРЕБКОВА; 9.03.1956, м. Таганрог Ростовської обл., РФ) – кандидат філософських наук (1989), доцент (1991).

Закінчила Таганрозьку СШ №2 імені А.П. Чехова (1973), філософський факультет Ростовського-на-Дону державного університету (1978), аспірантуру Київського державного педагогічного інституту іноземних мов (тепер Київський національний лінгвістичний університет) (1988). З 1978 до 1980 працювала викладачем кафедри філософії Таганрозького педагогічного інституту. У Полтавському державному педагогічному інституті ім. В. Г. Короленка (нині національний педагогічний університет) працює з 1980: асистент (1980-1985), старший викладач (1988-1990) кафедри філософії, завідувач кафедри етики та естетики (1990-1992), доцент (1992-2015), за-

відувач (з 2015) кафедри філософії.

Коло наукових інтересів: естетика, філософія культури, соціальна антропологія. Тема кандидатської дисертації: «Методологічні принципи формування комуністичних переконань молоді засобами мистецтва».

Укладач: П. А. Кравченко

ГОЛОВКО Борис Михайлович (народився 09.09.1949, м. Брянка Ворошиловградської обл. – помер у 1996) – філософ, викладач філософських дисциплін.

Закінчив Брянківську середню школу (1967), Лисичанське педагогічне училище (1973), Київський Державний Університет ім. Т.Г. Шевченка (1979), аспірантуру Київського державного університету ім. Т.Г. Шевченка зі спеціальності історія та теорія атеїзму (1986). 1986-1994 рр. – викладав на кафедрі філософії у Полтавському педагогічному інституті ім. В.Г. Короленка.

Коло наукових інтересів – історія та теорія атеїзму.

Пр.: Системний підхід до науково-атеїстичного виховання студентської молоді // Актуальні проблеми марксистсько-ленінської направленості учбового процесу у вищій школі. – Київ, 1982; Науково-атеїстичне виховання школярів у навчальному процесі // Питання атеїзму, вип.19.- Київ, 1983; Спадкоємність і особливості викладання курсу наукового атеїзму в педінституті // Питання атеїзму, вип.20.- Київ, 1984; Соціально-психологічні аспекти формування науково-атеїстичної переконаності молоді // IV Всесоюзні філософські читання молодих вчених, вип. III. – Москва, 1984; Формування науково-атеїстичної культури мислення шкільної молоді у навчальному процесі // IV Всесоюзні філософські читання молодих вчених, вип. VII. – М., 1984.

Укладач: П. А. Кравченко

ЗЯЗІОН Іван Андрійович (3.03.1938 с. Пашківка, Ніжинський район, Чернігівська область – 28.10.2014, Київ, похований на малій Батьківщині) – вчений-філософ, педагог, доктор філософських наук, професор, ректор Полтавського державного педагогічного інституту імені В.Г. Короленка (03.1975 – 09.1990), міністр народної освіти України (09.1990 – 05.1992), завідувач лабораторії естетичного виховання Інституту педагогіки Міністерства народної освіти України (05.1992 – 11.1993), директор Інституту педагогічної освіти і освіти дорослих Національної академії педагогічних наук України (з 12.1993) (до лютого 2007 р. – Інститут педагогіки і психології професійної освіти), дійсний член АПН СРСР (1989), дійсний член АПН України (1992), Президії АПН України (1995), президент Міжнародної Макаренківської асоціації (1998-2000), заслужений працівник вищої школи УРСР (1988).

Закінчив Пашківську семирічну школу з відмінними успіхами (1952), Галицьку (нині Крутівську) середню школу (1955), гірничо-промислове училище № 5 у м. Свердловську, 1959 (нині м. Довжанськ), історико-філософський факультет Київського університету ім. Т.Г. Шевченка (1964), аспірантуру кафедри філософії Київського університету ім. Т.Г. Шевченка (1968).

Працював завідувачем будинку культури у с. Пашківка (1955-1956), вихователем у гірничо-промисловому училищі № 5 у м. Свердловську Луганської обл. (1956-1959), заступником директора з культурно-масової роботи гірничо-промислової школи № 72 м. Володарки Свердловського р-ну, Луганської обл. (07.1959-09.1959), асистентом кафедри суспільних дисциплін Дніпропетровського сільськогосподарського інституту (1966-1968), старшим викладачем кафедри філософії Театрального інституту імені І. Карпенка-Карого (м. Київ) (07.1968-11.1968), старшим викладачем кафедри філософії Дніпропетровського сільськогосподарського інституту (1968-1970), завідувачем лабораторії творчих процесів Театру опери і балету імені Т.Г. Шевченка (м. Київ) (1970-1971), старшим викладачем, доцентом кафедри філософії Київського театрального інституту імені І. Карпенка-Карого (1971-1975).

У Полтавському державному педагогічному інституті з 1975: ректор (1975-1990), завідувач кафедри філософії (1976-1987). За період роботи на даних посадах Інститут увійшов до переліку 7 кращих вузів СРСР.

Головним пріоритетом наукової діяльності І. А. Зязюна було наукове і неупереджене сприйняття педагогічного досвіду А. С. Макаренка, вивченням і впровадженням якого в ПДПІ найбільш активно займалися в 1975-1990 рр. Добре познайомившись під філософських досліджень мистецтва театру з акторською технікою К. С. Станіславського, І. А. Зязюн, зокрема, звернув увагу на поняття «педагогічна техніка» в працях А. С. Макаренка і доклав значних наукових та організаторських зусиль щодо розробки даного напрямку спочатку Інституті, а потім і по всьому СРСР. Уперше на Україні і в СРСР був створений курс «Педагогічна майстерність», підготовлені відповідні навчальні посібники, які отримали визнання і популярність спочатку в СРСР, потім в Японії, країнах РЕВ тощо. Відповідні курси були прийняті у всіх 210 педагогічних вузах СРСР, в тому числі в 30 педвузах України

У вченні про педагогічну майстерність І.А.Зязюн продовжував розвивати етичну, естетичну і раціонально почуттєву реальність – Серце. Ідея домінування Серця (глибин людської духовності, так званої «внутрішньої людини») «над головою» (формальним, логіко-раціональним мисленням) в європейській філософській думці відомо в термінології кордоцентризму. У концепції академіка Зязюна кордоцентричні інтенції охоплюють співзвучність української і західноєвропейської світоглядної свідомості.

І. А. Зязюн зробив «візитною картокою» вузу яскраву художню самодіяльність. При ньому ПДПІ здобув популярність в СРСР і за його межами завдяки народному хору «Калина» (створений у 1979), академічній капелі та танцювальним колективам.

Академік І.А.Зязюн – філософ, мудрість якого панує у всьому: у наукових працях (понад 1200), створенні і розбудові інститутів, у ставленні до людей. Учений-педагог володів найвищою досконалістю прививати свої знання іншим людям, пропагував, розвивав психологію, педагогіку, етику, естетику. У визначенні філософсько-педагогічних смислів поряд із сучасним гуманістичними, акмеологічними, культурологічними особистісно-діяльними, системно-цілісними підходами академік І. А. Зязюн акцентував увагу на основних положеннях морально-антропологічних теорій про пріоритет духовно-моральних начал в людині, етнонаціональних, загальнолюдських цінностях. Засадничою основою педагогічної концепції І.А.Зязюна є єдність кращої педагогічної, психологічної спадщини науки і практики минулого з новітніми, інноваційними технологічними пошуками.

Під науковим керівництвом Івана Андрійовича Зязюна було підготовлено і захищено 20 докторських і 20 кандидатських дисертацій. Він був головою та членом спеціалізованих вчених рад, виступав офіційним опонентом на захистах докторських і кандидатських дисертацій, був активним пропагандистом ідей особистісно орієнтованої, гуманістичної педагогіки. З ініціативи Івана Андрійовича Зязюна у різних регіонах України створено 26 центрів педагогічної майстерності, об'єднаних навколо Всеукраїнського центру педагогічної майстерності у складі Черкаського національного університету ім. Богдана Хмельницького, Полтавського національного педагогічного університету імені В.Г. Короленка, Кіровоградського національного педагогічного університету імені Володимира Винниченка, педагогічно-меморіальних музеїв А.С. Макаренка у с. Ковалівка і м. Кременчук Полтавської області, а також музейних комплексів – В.О. Сухомлинського, І.Г. Ткаченка та О.А. Захаренка.

Працю І.А. Зязюна як науковця й організатора досліджень у галузі професійної освіти, формування особистості та педагогічної майстерності вчителя відзначено урядовими нагородами, почесним званням «Заслужений працівник вищої школи УРСР» (1988), відзнаками Президента України – орденом «За заслуги» III ступеня (1998), орденом «За заслуги» II ступеня (2003), «За заслуги» I ступеня (2011). У 1998 році Американський біографічний інститут визнав Івана Андрійовича «Людиною року», найдостойнішою людиною, чий фахові досягнення і праця служитимуть для натхнення сучасників і наступних поколінь. Нагороджено орденом «Дружби народів» (1981), медаллю Антона Макаренка (1981), орденом Трудового Червоного Прапора (1986), медаллю «Ветеран праці» (1987), Золотою медаллю Спілки вчителів Польщі (2010), Лауреат премії Антона Макаренка (2010), нагороджений Срібною медаллю «Василь Зеньковський» (2011), Кращій освітянин року, Лауреат відзнаки «Засвіти вогонь» (2011).

І.А. Зязюн автор понад 1200 праць, у тому числі монографій, підручників, навчальних та навчально-методичних посібників для студентів і викладачів вищих педагогічних навчальних закладів, вчителів загальноосвітніх шкіл, аспірантів та докторантів, повний перелік яких розміщено в його біобібліографічному покажчику. «Іван Андрійович Зязюн : педагог, вчений, філософ : біобібліогр. покажчик / [упоряд. Штома Л.Н.; наук. ред. Н.Г. Ничкало] ; НАПН України, Ін-т пед. освіти і освіти дорослих. – 3 вид., перероб., допов. Київ, 2017. 174 с.

Режим доступу: http://elcat.pnpu.edu.ua/docs/Показчик_Зязюна_І.А._2016_p..pdf

Укладач: П. А. Кравченко, Я. Є. Блоха

КУЦЕПАЛ Світлана Вікторівна (14.02.1962, с. Вороніж Шосткінського р-ну Сумської обл.) – доктор філософських наук (2005), професор (2007).

Закінчила Московський державний університет імені М.В. Ломоносова за спеціальністю «філософія» (1987).

У 1997 р. захистила кандидатську дисертацію на тему: «Епістемологічна функція мови: на матеріалі французького постмодернізму» (спеціальність 09.00.01 – онтологія, гносеологія, феноменологія). У 2005 р. в Київському національному університеті імені Тараса Шевченка достроково захистила докторську дисертацію на тему «Онтологія в сучасній французькій філософії» (спеціальність 09.00.05 – історія філософії).

Працює у Полтаві: спочатку – учителем логіки гімназії № 31; у 1991–2008 рр. (з першою на навчання в аспірантурі й докторантурі КНУ імені Т.Г. Шевченка) – на кафедрі філософії Полтавського державного педагогічного університету імені В.Г. Короленка.

Від 09.2008 до 11.2018 р. завідувала кафедрою гуманітарних та соціально-економічних дисциплін Полтавського інституту національної юридичної академії імені Ярослава Мудрого. Від 14.11.2018 р. – професор кафедри теоретико-правових дисциплін цього інституту.

Автор більше ста п'ятдесяти публікацій із філософії історії, філософії та соціальної філософії, логіки, політології та соціології.

Член редакційної колегії науково-теоретичного часопису Інституту філософії імені Г.С. Сковороди та ПНПУ імені В.Г. Короленка «Філософські обрії».

Укладач: П.А. Кравченко, В.С. Сушко

МОСКАЛЕНКО Сергій Миколайович (15.08.1960, с. Більськ Котелевського району Полтавської області – 03.09.2016, м. Полтава) – викладач філософських дисциплін, кандидат філософських наук (1993).

Закінчив філософський факультет Київського державного університету імені Т. Г. Шевченка (1983), аспірантуру цього ВНЗ (1990). Викладав навчальні курси «Етика», «Релігієзнавство», «Філософія» в Полтавському державному інституті імені В. Г. Короленка (нині національний педагогічний університет) з 1983: асистент (1983–1993), старший викладач (1994–2016).

У колі наукових інтересів історія філософії, етика. Має понад 50 наукових та науково-методичних публікацій.

Укладач: П. А. Кравченко

НІКОЛАЄНКО Олександр Федосійович (29.01.1940, с. Соснівка, Полтавського р-ну, Полтавської обл. – 2004, м. Полтава) – кандидат філософських наук (1986), доцент (1993).

Закінчив Полтавську середню залізничну школу (1959), філософський факультет Київського державного університету ім. Т. Г. Шевченка (нині національний університет) (1969). Працював лектором обласного комітету Компартії України (1969–1971), старшим викладачем кафедри марксизму-ленінізму Полтавського медичного стоматологічного інституту (нині Українська медична стоматологічна академія) (1972–1990), доцентом кафедри філософії Полтавського державного педагогічного інституту ім. В. Г. Короленка (нині національний педагогічний університет) (1990–2004).

Коло наукових інтересів: історія філософії, теоретичні проблеми релігієзнавства.

Укладач: П. А. Кравченко

ПОНОМАРЬОВ Юрій Юрійович (23.06.1960, с. Кузнецьке, Карагандинська обл.) – кандидат філософських наук (1992), доцент (1995).

Закінчив СШ № 1 с. Новий Світ Донецької обл. (1977), Ворошиловградське вище військове училище штурманів (1981), Київський державний університет ім. Т.Г.Шевченка (нині національний університет) (1986). Викладав філософію у Краматорському індустріальному університеті (1986-1991). З 1991 до 2017 року працював у Полтавському державному педагогічному інституті імені В.Г. Короленка (нині національний педагогічний університет): асистент (1991-1992), доцент (1993-2017) кафедри філософії.

У колі наукових інтересів – історія філософії, релігієзнавство, історія науки й техніки.

Укладач: В. М. Вакуліна

САВИЦЬКИЙ Леонід Юрійович (24.04.1923, с. Ображіївка Шосткинського р-ну Сумської обл. – 2000, м. Полтава) – учений-філософ, кандидат філософських наук (1974), доцент (1975).

Закінчив Шосткинську СШ №1 (1939), історичний факультет Владивостоцького педагогічного інституту (1955), курси перепідготовки викладачів суспільних наук при військово-політичній академії (1965). З 1939 до 1940 працював інструктором масового відділу Шосткинської районної газети «Зоря». У 1940 вступив до Московського інституту хімічного машинобудування, у липні 1941 р. вступив добровольцем у дивізію народного ополчення Бауманського р-ну. Брав участь у бойових діях на Західному, Другому Білоруському, Першому Далекосхідному фронтах (1941-1945). Проходив службу у військах і військових

училищах (1945-1972). Працював старшим викладачем Полтавського зенітно-артилерійського училища (1964-1972). У Полтавському державному педагогічному інституті імені В. Г. Короленка (нині національний педагогічний університет) працював з 1972 до 1991: старший викладач, доцент кафедри історії КПРС та філософії (1972- 1976), доцент кафедри філософії (1976-1990), доцентом кафедри етики та естетики (1990-1991).

Нагороджений орденом «Червона Зірка», 10 медалями.

Коло наукових інтересів: етика, філософія.

Укладач: Н. І. Головіна

СІПІНА Олена Дмитрівна (27.04.1952, м. Полтава) – вчений-філософ.

Закінчила Полтавську середню школу №25 (1969), філософський факультет Київського державного університету імені Т. Г. Шевченка (1987).

У Полтавському державному педагогічному інституті імені В. Г. Короленка (нині національний педагогічний університет) працювала на посаді асистента кафедри філософії з 1987 р. по 2015 р.

Коло наукових інтересів: філософія, естетика, культурологія, історія мистецтва, релігієзнавство, етика.

Укладач: Н. І. Головіна

СЛОБОДЯНЮК Дмитро Іванович (25.10.1960, с. Перекопинці Мурованокуріловецького району Вінницької області) – філософ, викладач філософських дисциплін.

Закінчив філософський факультет Київського державного університету імені Т. Г. Шевченка (1987), аспірантуру цього ВНЗ (1994). Викладав навчальні курси «Етика», «Логіка», «Релігієзнавство», «Філософія» в Полтавському державному інституті імені В. Г. Короленка (нині національний педагогічний університет) з 1987: асистент (1987-2005), старший викладач (2006-2017). З 2017 року – керівник гуртків МАН.

У колі наукових інтересів історія української філософії, історія української педагогіки, історія логіки, проблеми формування моральної особистості, актуальні проблеми релігієзнавства.

Укладач: В. М. Вакуліна

СЛЮСАРЕНКО Іван Григорович (4.01.1940, с. Велика Кохнівка Кременчуцького р-ну Полтавської обл. – 2004) – філософ, кандидат педагогічних наук (1987), доцент (1988).

У 1970 році закінчив філософський факультет Київського державного університету імені Т. Г. Шевченка та був направлений до Полтавського педагогічного інституту. Навчався у цільовій аспірантурі на кафедрі філософії Харківського державного університету. У 1987 році захистив кандидатську дисертацію на здобуття наукового ступеня кандидата педагогічних наук.

У Полтавському державному педагогічному інституті (нині – національний педагогічний університет імені В.Г. Короленка) працював із 1970 року на посадах асистента, старшого викладача, доцента (1988-2004), завідувача кафедри філософії

(1986-1990). Коло наукових інтересів: історія філософії, культурологія, суспільствознавчі дисципліни.

Укладач: П. А. Кравченко

СТЕПАНОВ Дмитро Васильович (23.10.1904, с. Гути Богодухівського р-ну Харківської обл. – 1971, Полтава) – учений-філософ, кандидат філософських наук (1951).

Народився в сім'ї торгівців, закінчив середню школу, філософсько-атеїстичний факультет Харківського інституту політичної просвіти (1931), де здобув кваліфікацію «Викладач діалектичного матеріалізму».

Педагогічну діяльність розпочав у Полтавському сільськогосподарському інституті (1930-1933), де працював викладачем діалектичного матеріалізму. Був учителем СШ в м. Сенча (1937-1938), викладачем і завідувачем кафедри марксизму-ленінізму Полтавського сільськогосподарського інституту (1938-1943, з 1941 р. – в м. Курган, куди був евакуйований інститут).

У Полтавському державному педагогічному інституті імені В. Г. Короленка працював у 1946-1969 рр. на посадах доцента (1946-1969) та завідувача кафедри марксизму-ленінізму, філософії та політекономії (1946-1964).

Коло наукових інтересів було пов'язане з російською філософією XIX ст.

Укладач: Я. Є. Блоха

ТАРАН Яків Іванович (23.04.1937, с. Зубівка Миргородського р-ну Полтавської обл. – 28.03.1993), викладач філософських дисциплін і суспільствознавства.

Закінчив філософський факультет Київського ордену Леніна державного університету ім. Т. Г. Шевченка (нині національний університет) (1967). Працював ст. викладачем кафедри марксизму – ленінізму Полтавського медичного інституту (1967 – 1970), ст. викладачем кафедри філософії і наукового комунізму Дніпродзержинського індустріального інституту (1973 – 1976), в.о. доцента кафедри філософії і наукового комунізму Дніпропетровського сільськогосподарського інституту (1976 – 1978).

У Полтавському державному педагогічному інституті імені В.Г. Короленка) з 1978: ст. викладач кафедри філософії (1978 – 1993).

Коло наукових інтересів: проблеми діалектичного та історичного матеріалізму, етика. Працював над кандидатською дисертацією на тему «Методологічне значення марксистсько-ленінського принципу єдності теорії і практики для критики сучасного філософського ревізіонізму». Опублікував ряд наукових статей по даній темі.

Укладач: П. А. Кравченко

УСАНОВА Людмила Анатоліївна (25.01.1965, смт. Рокитне Рівненської обл.) – кандидат філософських наук (2002), доцент (2004).

Закінчила філософський факультет Київського державного університету ім. Т.Г.Шевченка (нині національний університет) (1989). У ПНПУ імені В.Г. Короленка з 1989: асистент (1989 – 2002), доцент (з 2002) кафедри філософії.

Коло наукових інтересів: соціальна філософія, антропологія, філософія культури.

Укладач: Я. Є. Блоха

ЧАЛЕНКО Іван Якович (1873, с. Голубівка Прилуцького повіту Полтавської губ., тепер Прилуцького району Чернігівської обл. – 1937, м. Ізюм; похоронений у м. Харків) – перший викладач філософії у нашому закладі вищої освіти.

Випускник Роменського духовного училища, Полтавської духовної семінарії, Санкт-Петербурзької духовної академії (1898), магістр богослов'я (1913). У 1898-1913 рр. працював викладачем багатьох закладів середньої освіти Полтави. Недовго служив у м. Одеса. У 1913-1917 рр. – інспектор народних училищ у м. Рославль Смоленської губ. У роки української національної революції – активний учасник громадського і освітнього життя Полтави. Директор однієї з двох учительських семінарій у Полтаві (1917-1919). Брав активну участь у створенні Полтавського історико-філологічного факультету, як підрозділу пла-

нованого Українського університету. У 1918-1921 рр. викладав курси новітньої філософії, загальнонаукової методології, логіки, філософії історії на Історико-філологічному факультеті й у Педагогічному інституті. 04.1921 р. обраний секретарем новоутвореного Полтавського інституту народної освіти; у 1921-1922 рр. викладав там указані курси та філософію й історію педагогіки. Із 1920 – голова педради Полтавської педагогічної школи імені Драгоманова (в 1925 р., коли її перейменували на технікум – його директор до 1927 р.). На початку процесів переслідування української інтелігенції адміністративно висланий до м. Ізюм Харківської області, де 10 років працював учителем української мови і літератури. Раптово помер від серцевого нападу.

Укладач: Л.М. Булава